

LEBRIS

We know
books

LUCINDA RILEY

**CRIMELE
DE LA
INTERNAT**

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA
București

Robert Jones, directorul Școlii St Stephen, stătea cu mâinile în buzunare – obicei pentru care îi muștra tot timpul pe elevi – și privea pe fereastra cabinetului.

Dedesubt îi vedea pe elevii care traversau peluza capelei în drum spre cursuri sau plecând de la ele. Avea mâinile asudate și inima îi galopa încă de la adrenalină, așa cum făcuse tot timpul de la accident încoace.

S-a îndepărtat de fereastră și s-a așezat la birou. Era acolo un morman de teme necorectate și o listă cu mesaje telefonice la care încă nu răspunsese.

Și-a scos batista, și-a șters creștetul chel și a oftat din greu.

Existau nenumărate situații care puteau deveni un coșmar pentru un director care are în grijă sute de adolescenți și adolescente: droguri, hărțuitori și, în aceste zile cu internate mixte, fantoma imposibil de oprit care era sexul.

În cei paisprezece ani ca director la St Stephen, Robert avusese de-a face, într-o anumită măsură, cu toate.

Însă toate aceste crize păleau în comparație cu ceea ce se întâmplase vinerea trecută. Ăsta era coșmarul suprem al unui director: moartea unui elev aflat în grija sa.

Dacă exista un mijloc de a face zdrențe reputația unei școli, acesta era. Amănuntele despre *cum* murise băiatul aproape că nu contau. Robert vedea în minte

cum cete de părinți care căutau acum un internat tăiau de pe lista lor Școala St Stephen.

Și totuși, Robert găsea alinare în faptul că școala supraviețuise mai mult de patru sute de ani – și, căutând prin registre, a văzut că acest fel de tragedie se mai întâmplase. Poate că numărul înscrierilor va scădea pe termen scurt, însă era sigur că după o vreme ceea ce s-a petrecut vinerea trecută va fi dat uitării.

Ultima dată când murise un elev a fost în 1979. Un băiat fusese găsit mort în depozitul de bagaje din pivniță. Se spânzurase cu o bucată de sfoară prinsă de un cârlig din tavan. Întâmplarea intrase în folclorul școlii. Puștilor le plăcea mitul că stafia băiatului bânțuia prin Fleet House.

Micul Rory Millar arăta el însuși ca o stafie când a fost găsit bubuind în ușa, după ce petrecuse noaptea încuiat acolo.

Charlie Cavendish, fără îndoială făptașul, negase totul, ca de obicei, și, mai rău, i se păruse distractiv... Robert Jones s-a cutremurat, stingherit, dorindu-și să poată jeli pierderea acestei vieți tinere și constatând că nu poate.

Băiatul ăla a fost o belea de când a pus piciorul în școală. Și, din pricina morții lui, acum viitorul lui Robert era sub semnul întrebării. La cincizeci și șase de ani, abia aștepta să se retragă peste patru ani din activitate cu pensie completă. Dacă era silit să-și dea demisia, erau puține șanse să-și găsească un post altundeva.

La ședința de urgență a consiliului de administrație din seara precedentă se oferise să-și dea demisia. Totuși, membrii îl sprijiniseră.

Moartea lui Cavendish fusese un accident, avusese cauze naturale. Murise din cauza unei crize de epilepsie.

Asta era singura rază de speranță a lui Robert. Dacă medicul legist hotăra că moartea a fost din cauze naturale și în presă apăreau cât mai puține informații, pagubele puteau fi restrânse.

Dar, până la această confirmare, reputația și viitorul îi atârnavă de un fir de păr. Medicul promisese că sună în dimineața aceea.

Telefonul de pe birou a țârâit ascuțit. Robert a apăsat pe speaker.

– Da, Jenny?

– Vă caută de la biroul medicului legist.

– Fă-mi legătura.

– Domnul Jones?

– La telefon.

– Sunt Malcolm Glenister, medicul legist local. Aș vrea să vă spun rezultatele autopsiei efectuate ieri asupra lui Charlie Cavendish.

Robert a înghițit un nod mare.

– Desigur. Spuneți.

– Patologul a ajuns la concluzia că Charlie n-a murit din cauza unei crize de epilepsie. A murit în urma unui șoc anafilactic.

– Înțeleg.

Robert a înghițit din nou în sec, încercând să-și dreagă vocea.

– Și... care a fost cauza?

– Păi, așa cum trebuie să știți, în dosarul lui medical scria că are alergie violentă la aspirină. În sânge i-au fost găsite șase sute de miligrame, echivalentul a două tablete disponibile fără rețetă.

Robert n-a putut să răspundă, acum gâtul îi era prea uscat ca să vorbească.

– În afară de urme de Epilim, pe care Charlie îl lua zilnic ca să controleze epilepsia, și o cantitate foarte

mică de alcool, patologul n-a mai găsit nimic altceva. Era perfect sănătos.

Lui Robert i-a revenit vocea.

- Dacă ar fi fost găsit mai devreme ar fi putut să supraviețuiască?

- Dacă i s-ar fi administrat tratament imediat, atunci da, aproape sigur. Totuși, erau puține șanse ca el să poată cere ajutor în cele vreo două minute înainte de a-și pierde cunoștința. E de înțeles că nu l-a găsit nimeni până dimineața.

Robert a tăcut o vreme, simțind cum îi picură în vene un strop de ușurare.

- Așadar, ce urmează? a întreat.

- Păi, știm *cum* a murit. Întrebarea este de ce. Părinții lui au confirmat că Charlie *știa* că este alergic la aspirină; a știut dintotdeauna.

- Trebuie să fi înghițit tabletele din greșeală. Nu există altă explicație, nu-i așa?

- Nu-i treaba mea să fac speculații în lipsa tuturor faptelor, domnule director, dar sunt vreo două întrebări fără răspuns. Și mă tem că va fi o anchetă a poliției.

Robert a simțit cum i se scurge tot sângele din obraji.

- Înțeleg, a zis încet. Cum va afecta activitatea obișnuită a școlii?

- Va trebui să discutați asta cu detectivul însărcinat cu ancheta.

- Când vine poliția?

- Rapid, aș zice. Vor lua legătura cu dumneavoastră în curând ca să stabiliți împreună. La revedere!

- La revedere!

Robert a închis telefonul, simțindu-se amețit. A răsuflat adânc de trei sau patru ori.

O anchetă a poliției... Și-a scuturat capul. Era cea mai proastă veste posibilă.

Și apoi l-a izbit gândul: în ultimele zile nu se putuse gândi decât la reputația școlii. Însă, dacă era implicată poliția, atunci medicul legist trebuie să fi bănuț că Charlie nu luase aspirina din greșeală.

- Iisuse Hristoase!

Doar nu credeau că a fost o crimă?

Robert și-a scuturat iar capul. Nu, probabil era doar o formalitate. Da fapt, dacă se gândea mai bine, tatăl lui Charlie ar fi avut influența necesară ca să insiste. Și-a amintit de câte ori Cavendish stătuse în fața acestui birou, uitându-se în jos la el nepăsător în vreme ce era muștrat. Întotdeauna era la fel: Robert îi aducea aminte că vechiul obicei de a folosi băieții ca servitori dispăruse de mulți ani și nu trebuia ca el să-i silească să se supună, dacă nu voiau. Charlie îi accepta pedeapsa, apoi își vedea de ale lui ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Charlie, care inițial trebuia să meargă la Eton, picase la examenul de admitere. Din ziua în care a ajuns la St Stephen a dat clar de înțeles că școala, directorul ei și colegii îi par mai prejos de el. Aroganța lui era uluitoare.

În căutarea inspirației, Robert s-a uitat la portretul Lordului Grenville Dudley, care a fondat școala în secolul al XVI-lea, apoi, când s-a uitat la ceas, și-a dat seama că e aproape ora prânzului. A apăsat pe butonul interfonului.

- Da, domnule Jones?

- Jenny, poți să vii, te rog?

Peste câteva clipe, apărea în ușă silueta liniștitoare a lui Jenny Colman. Lucra la școală de treizeci de ani, mai întâi la cantină, apoi, după un curs de secretare, ca asistentă administrativă în biroul contabilului. Când a venit Robert, în urmă cu paisprezece ani, și a găsit

secretara în pragul pensionării, a ales-o pe Jenny ca înlocuitoare.

Nici vorbă să fi fost cea mai sofisticată candidată, dar lui Robert i-a plăcut stilul ei calm, imperturbabil, iar cunoștințele ei despre școală au fost neprețuite pentru el pe când se instala la conducere.

Toată lumea o iubea pe Jenny, de la femeile de serviciu până la cei din consiliul de administrație. Cunoștea numele fiecărui copil și loialitatea ei față de școală era incontestabilă. Avea cu trei ani mai mult decât Robert, mai aproape de pensionare, și el se întrebase adesea cum o să se descurce după plecarea ei. Acum, și-a dat seama cu jale, probabil că va pleca el mai întâi.

Jenny lipsise tot trimestrul precedent din pricina unei operații la șold. Înlocuitoarea ei fusese competentă, și probabil mult mai pricepută la tehnologia de birou, însă lui Robert îi lipsise purtarea mămoasă a lui Jenny și se bucura s-o revadă. Jenny și-a așezat trupul rotunjour pe un scaun din fața biroului, cu carnetul și pixul pregătite și o expresie profund îngrijorată.

– Arătați tare ciudat, domnule Jones. Să vă aduc un pahar cu apă?

Vorbea cu accentul din Norfolk.

Robert a simțit brusc nevoia să-și sprijine capul pe pieptul îmbelșugat al lui Jenny, să-i simtă brațele marte învâluindu-l și să-și afle alinarea în ele.

– A fost medicul legist, a zis, izgonind gândul. Nu sunt vești bune. O să fie o anchetă a poliției.

Jenny și-a înălțat sprâncenele stufoase.

– Nu! Nu se poate!

– Hai să nădăjduim doar că termină iute cu asta. Toată lumea o să fie deranjată și neliniștită cu ei adulmecând peste tot.

– Sunt convinsă, a zis Jenny. Credeți că o să fim interogați toți?

– Habar n-am, dar cu siguranță va trebui să avertizăm toată lumea. Se pare că o să mă sune un detectiv cât de curând. O să știu mai multe după ce vorbesc cu el. Dar poate că ar fi cel mai bine să facem o adunare generală mâine în sala mare, să le spunem tuturor ce o să se întâmple. Asta înseamnă și *tot* personalul, până și cei care fac curățenie în bucătărie. Poți să organizezi asta?

– Sigur, domnule Jones. O fac acum.

– Mulțumesc, Jenny.

Ea s-a ridicat, apoi a zis:

– Ați apucat să-l sunați pe David Millar? A telefonat de trei ori în această dimineață.

Ultimul lucru de care avea nevoie Robert era ca un părinte bețiv și dus cu pluta să intre în panică în privința fiului său.

– Nu, încă nu.

– Păi, a sunat de câteva ori aseară și a lăsat mesaje, că Rory era necăjit când a telefonat.

– Știu, mi-ai spus. Va trebui să aștepte. În clipa asta am pe cap lucruri mai importante.

– N-ați vrea niște ceai? Arătați ca și cum nivelului de zahăr nu i-ar strica o săltare. E întotdeauna bun când cineva e în stare de șoc.

– Mulțumesc, ar fi grozav, a încuviințat el din cap recunoscător.

Telefonul de pe birou a sunat. Jenny a ajuns la el prima și a ridicat receptorul.

– Cabinetul directorului.

A ascultat un moment, apoi a acoperit receptorul cu palma și a șoptit:

- Un anume comisar Norton vrea să vorbească cu dumneavoastră.

- Mulțumesc.

Robert a luat receptorul și a așteptat până când Jenny a ieșit în grabă din cabinet.

- Sunt directorul.

- Domnule director, sunt comisarul-adjunct Norton de la Departamentul Omucideri. Presupun că știți de ce vă sun.

- Da.

- Am vrut să vă înștiințez că voi trimite doi detectivi să ancheteze moartea lui Charlie Cavendish.

- Așa e, da. Da.

Robert Jones nu știa ce altceva să spună.

- Vor ajunge acolo mâine-dimineață.

- De unde?

- De la Londra.

- Londra?

- Da. Cazul ne-a fost trimis aici, la Operațiuni Speciale din Departamentul Omucideri. Lucrăm împreună cu poliția din North Norfolk.

- Știu că trebuie să vă faceți treaba, domnule comisar, dar, evident, mă îngrijorează perturbarea școlii, ca să nu mai vorbesc de factorul panică.

- Colegii mei au multă experiență cu astfel de cazuri, domnule director. Sunt sigur că se vor purta cu tact și vă vor sfătui cum să procedați cu personalul și elevii.

- Da. Oricum aveam de gând să convoc mâine o adunare generală.

- O idee excelentă. Asta va da echipei mele ocazia să informeze școala și, poate, să curme agitația legată de prezența noastră acolo.

- Atunci, asta o să fac.

- Bine.

- Îmi puteți spune numele detectivilor pe care îi trimiteți?

A fost o mică pauză, după care comisarul a zis:

- Încă nu știu sigur, dar o să vă sun ca să confirm înaintea de sfârșitul zilei. Vă mulțumesc pentru timpul acordat!

- Vă mulțumesc, domnule comisar. La revedere!

„Mulțumesc pentru ce?“, s-a întrebat Robert Jones pe când punea receptorul la loc. Și-a luat capul în mâini.

- Of, Doamne! a mormăit.

Tipii ăștia de la poliție vor scormoni prin trecutul tuturor... prin viața particulară... Nu se știe niciodată ce ar putea scoate la iveală. El însuși ar putea să devină suspect...

Numărul elevilor fusese scăzut în ultimii trei ani. În prezent, competiția era așa de mare! Era ultimul lucru de care avea nevoie școala. Sau, mai egoist, și-a zis el pe când lua telefonul ca să-l sune pe președintele consiliului de administrație, ultimul lucru de care avea nevoie el însuși.